

[Hanne Reintoft.]

den service, som man har behov for i ferien. Det er logisk, at denne udvikling også stiller større krav til det beløb, der er forbeholdt til ferien, og når vi fremsætter ændringsforslaget, er det for at give lønarbejderne mulighed for en større lønandel til ferieaktiviteter.

Ændringsforslaget må, som jeg også nævnte ved første behandling, ses som en fuldstændig naturlig konsekvens af de overenskomstkrav, der fra kommunisternes side var opstillet under de nyligt afsluttede forhandlinger på arbejdsmarkedet. Jeg vil gerne understrege — for der er blevet argumenteret med, at der var indgået et andet forlig på arbejdsmarkedet — at mit parti ikke har nogen som helst veneration for den overenskomst, der blev indgået mellem LO og Dansk Arbejdsgiverforening, og de mange nej-stemmer viste da også tydeligt, at det havde meget lidt sympati blandt arbejderne. Dette er et typisk lovgivningsanliggende, og der er ikke nogen som helst grund til, at lovgivere her i denne sal skal holde bag efter nogle udygtige LO-forhandlere. Man kan udmærket gå i spidsen og sikre befolkningen ordentlige ferievilkår. Der var så mange, der sagde nej til det overenskomstforslag, at heller ikke det begrunder en afvisning af forslaget her.

Betænkningen om ferielovforslaget og medhjælperlovsforslaget viser lidt af den store modstand, der med forskellige begrundelser findes imod regeringens særordning for medhjælperne. Medhjælperloven er en meget gammel lov. Den har faktisk halvfeudale træk; den har levn fra skudsmålsbogens dage, fordi den klassificerer medhjælperne som en slags andenrangs mennesker, der ikke får den samme retsbeskyttelse som andre mennesker i dette land. Med lærlingeloven i 1937 var der en oplagt lejlighed til at afskaffe medhjælperloven, men de skiftende regeringer har aldrig villet medvirke til at skabe samme retsbeskyttelse og samme uddannelsesvilkår for landboudommen som for den øvrige befolknings ungdom. Socialdemokratiet har meget tit snakket om at ville ændre medhjælperlovens bestemmelser, men en konsekvent ophævelse af loven har man aldrig villet medvirke til, selv om det måske kunne have bevirket meget forbedrede arbejdsvilkår på landet og måske

også hæmmet afvandringen fra landbruget.

Alene vanskelighederne ved at definere begrebet „medhjælper“ i dag viser, at medhjælperne er så integrerede i og så afhængige af det øvrige arbejdsmarkeds vilkår, at en særlotgivning virker forvirrende og også skaber stor retsuisikkerhed til fordel for arbejdsgiverne, der i rigt mål benytter medhjælperloven til at snyde arbejderne for deres feriepenge og deres ret til samlet ferie og til at beskæftige børn i virksomheden. Alle disse vanskeligheder kunne undgås meget let, hvis enkelte bestemmelser i medhjælperloven blev overført til den øvrige lovgivning, der er gældende for arbejdsmarkedet, og har man så stor en respekt for arbejdsmarkedets indbyrdes aftaler, var det også et argument herfor.

Mæglingforslaget af 27. februar udtrykker, at ferietidspunkterne fastlægges af arbejdsgiverne senest en måned før feriens påbegyndelse, medmindre særlige omstændigheder hindrer det. Disse særlige omstændigheder vil sige, at der reelt kan gives arbejdsgiverne dispensation fra feriens varslingsfrist på en måned under alle omstændigheder. Men inden for medhjælpergruppen ser det meget værre ud. En gårdejer kan f. eks. altid henvise til, at roerne ikke er blevet tyndet ud af mangel på arbejdskraft, at gødningen ikke er kommet ud på grund af tørke, at høet ikke er bjærget som følge af regnvejr osv., alt sammen fremført i bedste bondeklagemål. En gårdejer har altid mindst tyve forskellige undskyldninger for ikke at have varslet ferien en måned i forvejen.

Der er kun ét middel, der kan sikre medhjælperen ret til ferie på det ønskede tidspunkt, og det er det beskedne ændringsforslag til gavn for medhjælperne, som vi har tilstillet udvalget. Dette forslag kan desuden vedtages samtidig med, at medhjælperlovens nugældende bestemmelse om ferie ophæves, som den burde, så at medhjælperne kom ind under ferielovens bestemmelser, plus mit ændringsforslag om, at medhjælperne med en måneds varsel aftaler med arbejdsgiveren, hvornår de ønsker at holde ferie. Det skulle sådan nogenlunde svare til også regeringens syn på arbejdspladسدemokrati, at man aftaler noget sådant indbyrdes og ikke dikterer, hvad det skal være.